

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobce: **Hlavní město Praha**, IČO 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **J. B.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Sadílkem
sídlem Štěpánská 643/39, 110 00 Praha 1

o určení vlastnického práva

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. ledna 2022, č. j. 46 C 164/2020-175

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o věci samé (výrok I.) **potvrzuje**, ve výroku o náhradě nákladů řízení (výrok II.) **se mění** tak, že jejich výše činí 24 684 Kč, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 10 466,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že žalobce je vlastníkem stavby č. p. xxx, jež je součástí pozemku parc. č. xxx, v katastrálním území Xxx, zapsaném na listu vlastnictví

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

č. xxx pro katastrální území Xxx, obec Praha, u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (výrok I.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 20 570 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta (výrok II.).

2. Rozhodl v řízení, v němž se žalobce domáhal určení vlastnického práva ke stavbě č. p. xxx, která je součástí pozemku p. č. xxx, v katastrálním území Xxx, zapsaném na listu vlastnictví č. xxx pro katastrální území Xxx, obec Praha, u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (dále jen „Stavba“) s tvrzením, že dnem 15. 6. 2002 uplynula lhůta 80 let trvání práva stavby zřízeného na základě Smlouvy o stavebním právu ze dne 26. 5. 1922, uzavřené mezi Zemským správním výborem pro Čechy v Praze a Družstvem pro postavení úřednických a dělnických domků (dále jen „Družstvo“). Předmětem Smlouvy o stavebním právu (dále jen „Smlouvy“) bylo zřízení práva stavby na části pozemku tehdejšího zemského statku č. k. xxx v Xxxi za účelem stavby budov s byty pro bytové potřeby členů družstva. Žalobce je vlastníkem pozemků p. č. xxx a p. č. xxx (původně součástí č. k. xxx), k. ú. Xxx (dále jen „předmětné pozemky“), a to na základě zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí. Stavba se stala dnem 1. 1. 2014 součástí předmětného pozemku p. č. xxx. Jako vlastníkem Stavby je však dosud zapsána žalovaná, neboť jí a jejím právním předchůdcům svědčilo právo stavby. Žalovaná je tak v rozporu se skutečným stavem v katastru nemovitostí evidována jako vlastníkem a Stavbu od 16. 6. 2002 (právo stavby zaniklo po uplynutí 80 let) užívá bez právního důvodu. Žalobce má naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť bez rozhodnutí soudu katastrální úřad nezapíše žalobce jako vlastníka Stavby. Žalobce k aktivní legitimaci doplnil, že je právním nástupcem Zemského správního výboru. Z listu vlastnictví č. 2 plyne, že vlastníkem předmětných pozemků byl před žalobcem „Čs. stát – Národní výbor hl. m. Prahy“. Právo hospodaření ke dni 23. 11. 1990 náleželo Obvodnímu národnímu výboru v Praze 10, jenž byl podřízen Národnímu výboru hl. m. Prahy. Obvodní národní výbor v Praze 10 právo hospodaření vykonával. K datu účinnosti zákona č. 172/1991 Sb., tj. k 24. 5. 1991, právo hospodaření vykonával žalobce. Právo hospodaření bylo po celou dobu vykonáváno v rozsahu zřízeného stavebního práva. Žalobce tudíž nakládal s předmětnými pozemky způsobem naplňujícím právo hospodaření, když se jednalo o hospodaření především ve smyslu právním, zahrnujícím byť jen svěřením do dočasného užívání. Právo stavby zaniklo uplynutím 80 leté lhůty, žalobce tak mohl začít předmětné pozemky fakticky užívat až od 16. 6. 2002. Právo stavby nemůže být vydrženo, když po jeho zániku se Stavba převádí za náhradu vlastníkovu pozemku. Žalovaná též nevydržela vlastnické právo. Žalovaná postrádala dobrou víru, neboť o právu stavby věděla. Nečinnost žalobce nemůže sama o sobě založit poctivou držbu žalované. Námitka promlčení je též nedůvodná, vlastnické právo je totiž právo nepromlčitelné. Podpůrně argumentoval tím, že vlastnické právo k předmětným pozemkům vydržel.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, vlastnické právo ke Stavbě nabyla na základě kupní smlouvy ze dne 8. 9. 2003, kterou uzavřela s panem A. N., nar. xxx. Právní předchůdce žalované nabyl Stavbu na základě rozhodnutí Státního notářství pro Prahu 1 ze dne 11. 5. 1983, kterým bylo potvrzeno, že dědictví po L. N. nabývá právní předchůdce žalované, jako bratr zůstavitele (k vydržení vlastnického práva ke Stavbě došlo v roce 1993). L. N. Stavbu nabyl na základě kupní smlouvy ze dne 14. 1. 1980 od dědiců paní D. Žalovaná počínaje dnem 8. 9. 2003 je v dobré víře o existenci jejího vlastnického práva Stavby, čemuž slouží i zápis tohoto vlastnického práva po dobu delší než 16 let v katastru nemovitostí. Žalobce zahájil vkladové řízení u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu dne 16. 1. 2020. Žalovaná dále vznesla námitku promlčení práva na určení vlastnictví a práva na převod stavby, konečně namítla, že vlastnické právo vydržela.
4. Soud I. stupně zjistil následující skutkový stav věci. Zemský správní výbor na základě dohody označené jako Smlouva o stavebním právu, která byla uzavřena dne 27. 5. 1922, zřídil Družstvu stavební právo na části pozemku zemského statku č. k. xxx v Xxxi, zapsaného ve vložce čís. xxx desek zemských, za účelem zastavení nemovitosti domky s malými byty dle podmínek Smlouvy o stavebním právu. Stavební právo bylo zřízeno na 80 let s tím, že tato doba počíná dnem, kdy dojde příslušnému soudu žádost za vklad stavebního práva. Strany si dále sjednaly povinnost Družstva

čtvrtletně platit Zemskému správnímu výboru pachtovné (činži stavební) v částce 1 200 Kč počínaje dnem 1. 5. 1922. Zemský správní výbor si vyhradil právo počínaje 1. 2. 1930 zvyšovat stavební činži o 10 % každých 10 let. Strany si dále sjednaly, že po ukončení stavebního práva uplynutím doby spadají veškeré stavby do vlastnictví zemského fondu. Předmětné stavební právo mělo uplynout dnem 15. 6. 2002.

5. Pozemek č. k. xxx byl rozdělen, když nebylo prokázáno, že do jeho původní výměry podle nového číslování v minulosti náležel pozemek parc. č. xxx s domem č. p. xxx a zahrada parc. č. xxx v k. ú. Xxx. Žalovaná je zapsána jako vlastníka Stavby. Žalobce je zapsán jako vlastníka předmětných pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx. V katastru nemovitostí je u listu vlastnictví účastnice řízení (LV č. xxx a LV č. xxx) v části B zapsáno předmětné právo stavby, a to na období 15. 6. 1922 do 15. 6. 2002. Předmětné pozemky se vyskytují na LV č. xxx Československého státu – Národní výbor hl. m. Prahy z neznámého data s tím, že z tohoto listu byly vyškrtuty, a to neznámého data.
6. Na základě Smlouvy stavební právo nabyly T. P. a M. F. dne 10. 11. 1927. Posléze bylo stavební právo zcela převedeno na M.P., když T. P. zemřela, a to ke dni xxx. M. F. zemřela dne xxx. Posléze bylo stavební právo majetkem Společnosti A. D., která jej prodala na základě kupní smlouvy ze dne 18. 4. 1957 manželům D. B. D. se stává výhradním vlastníkem stavebního práva po smrti manžela dne xxx. Po její smrti dědí právo stavby E.K., D. Č., L. F. a L. P., kteří jej prodávají L. N. na základě kupní smlouvy ze dne 14. 1. 1980. Po smrti L. N. právo stavby zdědil A. N., který kupní smlouvou ze dne 8. 9. 2003 Stavbu prodal žalované, přičemž ji upozornil na zaniklé právo stavby.
7. Žalobce vyzval dne 2. 12. 2019 žalovanou k úhradě bezdůvodného obohacení za užívání předmětných pozemků za období od 3. 12. 2016 do 2. 12. 2019 ve výši 972 000 Kč. Žalovaná nesouhlasila, namítla nedostatek věcné aktivní legitimace žalobce s tím, že žalovaná předmětnou Stavbu vydržela. Žalobce podal návrh na vklad vlastnického práva ke Stavbě dne 16. 1. 2020. Katastrální úřad hl. m. Prahy návrh žalobce na vklad zamítl dne 12. 3. 2020, neboť uspořádání vzájemných vztahů a zánik práva stavby lze osvědčit pouze dvoustranným právním jednáním, příp. rozhodnutím soudu.
8. Soud I. stupně se nejprve zabýval otázkou věcné aktivní legitimace žalobce. Uzavřel, že žalobce není ve sporu aktivně legitimován. Pro přechod některých věcí z majetku státu do vlastnictví obcí musely být splněny kumulativně všechny zákonem stanovené podmínky (ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb.). Bylo tak nutno prokázat, že ke stanovenému dni měl k tomuto majetku právo hospodaření právní předchůdce obce a s tímto majetkem tento předchůdce také hospodařil; že obec s těmito pozemky též hospodařila ke dni účinnosti cit. zákona (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 29. 11. 1996 ve věci sp. zn. IV. 185/96). K otázce výkladu pojmu „hospodaření“ ve smyslu § 1 zákona č. 172/1991 Sb. prvostupňový soud odkázal na ustálenou rozhodovací praxi (viz odst. 35 odůvodnění), dle které je ust. § 1 zák. č. 172/1991 Sb. setrvale interpretováno tak, že k přechodu věcí z vlastnictví státu do vlastnictví obcí je třeba nejen existence vlastnického práva státu a formální existence práva hospodaření svědčící národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce (k tomu srov. § 68 odst. 1 zákona o obcích), ale též moment faktický, totiž aby obce s danými věcmi ke dni účinnosti zákona také reálně hospodařily. Otázku faktického výkonu práva hospodaření bylo nutné posoudit ve vazbě na existující stavební právo. Bylo tak nutné posoudit, kdy stavební právo zaniklo. Pro posouzení stavebního práva soud I. stupně aplikoval Obecný zákoník občanský, vyhlášený císařským patentem z 1. 6. 1811, č. 946 Sb. z. s., který byl v době vybudování stavby platný a účinný, a pojednával o právu vlastnickém v hlavě druhé - § 353 a násl. Obecně platná zásada „superficies solo cedit“, zakotvená v Obecném zákoníku občanském (stavba nebyla samostatnou věcí, stavba byla součástí pozemku a vlastníkem stavby byl tedy vlastníka pozemku), neplatila však bezvýjimečně. Pokud stavebník stavěl na cizím pozemku, musel mít k tomuto pozemku věcné právo, a to tzv. právo stavby (viz. zákon č. 86/1912 ř. z., o stavebním právu, který byl nahrazen zákonem č. 88/1947 Sb., o právu stavby, který je stále součástí českého právního řádu). Smlouva o stavebním právu zanikla uplynutím sjednané doby 80 let trvání stavebního práva, tj. dnem 15. 6. 2002. Ten, kdo stavbu postavil, byl pouze oprávněným ke stavbě a příslušela mu „práva vlastníka“ na dobu vymezenou ve smlouvě a po uplynutí doby práva stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

se stavba stávala vlastnictvím vlastníka pozemku (případla vlastníku pozemku). Předmětný pozemek byl fakticky užíván žalovanými a jejich právními předchůdci na základě platné Smlouvy

o stavebním právu. Je tak zřejmé, že hospodaření ve smyslu užívání věci žalobce vykonávat nemohl. Samotné nerušení výkonu stavebního práva pro výkon práva hospodaření nestačí. Hospodaření v právním smyslu vyloučeno nebylo, pod pojem péče řádného hospodáře však spadalo, aby bylo vybíráno pachtovné (stavební činže), k čemuž v projednávané věci nedošlo, a to ani před účinností cit. zákona ani poté. Nedošlo ani ke zvýšení pachtovného ve výši 10 % každých 10 let, jak to umožňovala Smlouva o stavebním právu. Zápis v evidenci nemovitostí vedené v pozemkových knihách a posléze středisky geodézie, a potom katastrálními úřady, pro závěr o faktickém hospodaření též nepostačuje (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1573/2010, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 1206/99).

9. Soud I. stupně uzavřel, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro přechod vlastnictví předmětných pozemků ze státu na žalobce. Doloženými listinami nebylo prokázáno, že by právo hospodaření vůbec náleželo ONV v Praze (příp. Národnímu výboru hl. m. Praha), že by tento právní předchůdce žalobce právo hospodaření vykonával, a že by ho též žalobce vykonával k rozhodnému dni. Předmětné pozemky byly evidovány na ručně vedeném LV č. xx pro Československý stát – Národní výbor hl. m. Prahy. Jelikož národní výbor nemohl nabýt vlastnického práva k pozemku, neboť byl pouze výkonným orgánem státní moci v obci, vlastnictví tak svědčilo Československému státu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2850/2004). Soud I. stupně se přiklonil k závěru vysloveném v rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 18 Co 279/2021, nikoliv k názoru vyjádřeném v rozhodnutí téhož soudu sp. zn. 54 Co 188/2021.
10. Soud I. stupně se zabýval námitkou vydržení učiněnou ze strany žalobce (ust. § 134 odst. 1, 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen „obč. zák.“ ve znění účinném od 1. 1. 1992). Podle § 868 obč. zák. pokud dále není uvedeno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona (tedy občanského zákoníku ve znění zákona č. 509/1991 Sb.) i právní vztahy vzniklé před lednem 1992; vznik těchto právních vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před 1. 1. 1992 se však posuzují podle dosavadních předpisů. Předpoklady pro vydržení tak lze hodnotit i za dobu před 1. 1. 1992 s tím, že k vydržení mohlo dojít nejdříve k tomuto datu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1806/2006). Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „o. z.“) upravuje vydržení v ust. § 1089 a násl. o. z. s tím, že v ust. § 1095 o. z. je zakotven institut mimořádného vydržení. Bylo na místě posoudit, zda a případně kdy na straně žalobce, případně jeho právního předchůdce, došlo k aktu, který lze považovat za uchopení se držby. Prvostupňový soud uzavřel, že k uchopení držby reálně nikdy nedošlo. Z provedeného dokazování vyplynulo, že po celou dobu se jednalo pouze o držbu knihovní, která skutečnou držbou není. Jelikož k uchopení držby nikdy nedošlo, nemohlo dojít ani vydržení vlastnického práva k předmětným pozemkům (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1897/2015, sp. zn. 28 Cdo 526/2020, sp. zn. 28 Cdo 1052/2020).
11. Nad rámec výše uvedeného soud I. stupně uzavřel, že ohledně pozemku parc. č. xxx k. ú. Xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx zřízená na základě smlouvy o stavebním právu podle zákona č. 86/1912 z. ř., která je ve vlastnictví žalované, a ohledně parc. č. xxx, k. ú. Xxx, který byl svěřen právním předchůdcům do užívání, je nutné vyložit § 2 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. tak, že pozemek nebyl způsobilý k přechodu z vlastnictví České republiky podle citovaného zákona (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 18 Co 279/2021). S ohledem na výše uvedené soud I. stupně neshledal žalobu důvodnou a o náhradě nákladů řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“).
12. Proti rozsudku soudu I. stupně podal žalobce včasné odvolání s odkazem na ust. § 205 odst. 2 písm. c), d), e), f) a g) o. s. ř. Namítl, že je aktivně věcně legitimován, neboť se stal vlastníkem pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx, v k. ú. Xxx, obec Praha, neboť splnil všechny zákonné podmínky přechodu vlastnického práva k pozemkům na žalobce dle zákona č. 172/1991 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

Případně se žalobce domnívá, že došlo na jeho straně k vydržení vlastnického práva k pozemkům, přičemž Stavba č. p. xxx se stala součástí pozemku parc. č. xxx. Odvolatel v této souvislosti poukázal na závěr, který přijal Městský soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 36 Co 241/2021 a sp. zn. 36 Co 249/2021 ve skutkově obdobných věcech, že byly splněny všechny podmínky ust. § 1 odst.

1 zák. č. 172/1991 Sb., byť byla žaloba v obou případech zamítnuta se závěrem, že došlo k vydržení předmětných staveb ze strany žalovaných; žalobce proti výše uvedeným rozsudkům podal dovolání. Městský soud v těchto rozhodnutích dospěl k závěru, že stavební právo podle zák. č. 86/1912 Sb. (resp. právo stavby podle zák. č. 88/1947 Sb.) oprávněným ke stavbě poskytovalo téměř „právo vlastníka“ ke stavbě a pozemku, na kterém stavba stála a je tak možno aplikovat judikatorní závěr, který podmínku faktického hospodaření s věcí pro potřeby posouzení splnění podmínek § 1 zák. č. 172/1991 Sb., přechodu vlastnického práva ze státu na obce považují za splněnou i v případě, že předmětná věc byla přenechána do nájmu, případně do dočasného užívání (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3823/2008, sp. zn. 28 Cdo 99/2003, sp. zn. 29 Cdo 962/99, sp. zn. 28 Cdo 817/2006). Žalobce jako právní nástupce kontrahenta Smlouvy v rozhodné době užíval pozemky prostřednictvím žalovaných, resp. prostřednictvím jejich právních předchůdců. Pokud faktickému výkonu práva hospodaření ke dni 24. 5. 1991 „bránil právní titul, na jehož základě s věcí fakticky hospodařil jiný subjekt“, je třeba takový stav považovat za hospodaření s věcí ze strany obce (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1922/2009). Pokud jde o argumentaci stran nevybírání pachtovného v rozporu s péčí řádného hospodáře, pak žalobce je statutární město, vymáhání takových pohledávek je nutno projednat jeho orgány, což k datu 24. 5. 1991 nebylo realizovatelné. Pokud soud I. stupně argumentuje tím, že žalobce neprokázal výběr pachtovného po tomto rozhodném datu, pak to neodpovídá dikci ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb., nadto se žalobci v tomto směru nedostalo poučení, aby prokázal toto tvrzení. Soud I. stupně se rovněž nedostatečně zabýval otázkou vydržení či mimořádného vydržení vlastnického práva ze strany žalobce jak k pozemkům, tak ke Stavbě, a to ve vztahu ke zřízenému právu stavby k pozemkům dle Smlouvy, ačkoliv jde pouze o podpůrnou argumentaci žalobce. Pro vznik držby je nezbytné naplnění dvou předpokladů, a to vůle s věcí nakládat jako s vlastní a faktické ovládnutí věci (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 728/2000). Držbu věci nevyklučuje ani užívání věci jinou osobou než držitelem na základě věcného nebo závazkového práva, a to ani v případě, že vlastník má k věci jen holé vlastnictví. Žalobce měl s ohledem na právo stavby k pozemkům holé vlastnictví do 15. 6. 2002, držel tak v dobré víře pozemky v souladu se zákonem č. 172/1991 Sb. od 24. 5. 1991 (tj. od data jeho účinnosti). Žalobce činil podle zák. č. 88/1947 Sb. a platné Smlouvy faktické ovládnutí pozemků prostřednictvím detentorů či uživatelů pozemků, tj. žalované či jejich právních předchůdců. Žalobce byl s ohledem na uvedenou platnou zákonnou úpravu a platnou smlouvu v dobré víře, že je vlastníkem pozemků od 24. 5. 1991 s tím, že dle § 130 odst. 1 obč. zák. se v pochybnostech má za to, že držba je oprávněná, stejně jako dle § 994 zákona č. 89/2012 Sb. se má za to, že držba je řádná, poctivá a pravá. Žalobce nesouhlasí s konstatováním soudu, že „pozemek č. k. xxx byl rozdělen, když pak nebylo prokázáno, že do jeho původní výměry podle nového číslování k v minulosti náležely i pozemek parc. č. xxx s domem č. xxx a i zahrada parc. č. xxx v k. ú. Xxx“. Žalobce navrhoval důkaz dne 11. 8. 2021 (knihovni vložkou č. xxx a č. xxx pozemkové knihy pro katastrální obec Xxx, obsahem sbírky listin katastru nemovitostí), k prokázání tvrzení, že do původní výměry pozemku č. k. xxx podle nového číslování pak v minulosti náležely i pozemek parc. č. xxx s domem č. p. xxx a i zahrada parc. č. xxx v k. ú. Xxx. S ohledem na výše uvedené žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, event., aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V doplnění odvolání ze dne 20. 4. 2022 žalobce opětovně odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 36 Co 249/2021, z jehož odůvodnění obsáhle citoval. Pod bodem III. podaného doplnění odvolání rozvedl důvody, pro které brojil proti výše označenému rozsudku Městského soudu v Praze dovoláním, kdy Městský soud se dle jeho názoru odchýlil při posouzení otázky vydržení ze strany žalovaných ustálené judikatury stran posouzení dobré víry žalovaných a jejich právních

předchůdců, a to nejen při existenci práva stavby dle platné smlouvy, ale rovněž při současné platné právní úpravě dané zák. č. 88/1947 Sb. a zopakoval svůj odvolací návrh.

13. V replice ze dne 9. 5. 2022 zopakoval svoji argumentaci stran pozemku parc. č. xxx a parc. č. xxx, které náležely do původní výměry pozemku č. k. xxx (viz knihovní vložka č. xxx, č. xxx, situační plán, obsah sbírky listin katastru nemovitostí) a namítl, že bylo prokázáno splnění zákonných podmínek k přechodu vlastnického práva k předmětným pozemkům na žalobce dle zák. č. 172/1991 Sb.
14. Rovněž žalovaná brojila proti rozsudku soudu I. stupně odvoláním, a to toliko proti výroku II. o náhradě nákladů řízení. Namítla, že soud I. stupně nesprávně právně posoudil otázku tarifní hodnoty pro stanovení výše náhrady nákladů řízení. Při určení tarifní hodnoty žalovaná vychází z ustáleného právního závěru Nejvyššího soudu, že lze-li hodnotu nemovité věci vyjádřit v penězích, je zapotřebí výši mimosmluvní odměny podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu stanovit podle tarifní hodnoty odpovídající ceně určovací žalobou dotčené nemovitosti (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2453/2013, sp. zn. 30 Cdo 2914/2013, sp. zn. 30 Cdo 449/2014). Toliko v případě absence ověřitelného údaje (její hodnotu nebylo možné určit z informací v soudním spisu) o ceně nemovitosti Nejvyšší soud judikoval, že v takovém případě je spor o určení vlastnictví nemovitosti sporem ve smyslu § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že ze soudního spisu je možné stanovit hodnotu nemovitosti ke dni 8. 9. 2003 na základě kupní smlouvy ze dne 8. 9. 2003, kdy kupní cena rodinného domu činí 2 400 000 Kč, pak tato je tarifní hodnotou. Dále žalované nebyla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů za písemné podání – závěrečný návrh, ač soud I. stupně závěrečný návrh výslovně žádal a účastníkům uložil, aby tento předložili do 17. 12. 2021. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud změnil výrok II. napadeného rozsudku tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 132 132 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta.
15. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobce argumentovala tím, že nabyla vlastnické právo k rodinnému domu na základě kupní smlouvy dne 8. 9. 2003, je tak v dobré víře v existenci vlastnického práva k rodinnému domu, čemuž svědčí i zápis tohoto práva v katastru nemovitostí. Žalobce se až do dne podání návrhu na zahájení řízení u katastrálního úřadu (16. 1. 2020) svého práva nedomáhal, tudíž nemohlo dojít k narušení dobré víry žalované v existenci jejího vlastnického práva k rodinnému domu. Žalobce přes výzvu soudu I. stupně ani po doplnění tvrzení a důkazů neprokázal posloupnost od Zemského správního výboru k žalobci ani z pozemku č. k. xxx k pozemku parc. č. xxx. Ze zápisu v knihovní vložce č. xxx, kterou navrhl žalobce k prokázání aktivní legitimace vyplývá toliko, že „dle ohlaš. archu 56 z roku 1926 se poznamenává, že vlastníkem jest nyní Země Česká zast. Zemským správním výborem pro Čechy v Praze.“. K tomu žalovaná opakovaně uvádí, že z této vložky by bylo možné dovodit toliko, že ke dni 21. 10. 1926 byla vlastníkem nemovitostí zapsaných na této vložce Země Česká, posloupnost právních vztahů až do současnosti žalobce netvrdil ani neprokázal. Právo stavby se týká pozemku č. k. xxx, resp. pozemku parc. č. xxx/x, který se vyčlenil z pozemku č. k. xxx. Dnešní pozemek, jehož se dotýká toto řízení, je označen č. xxx, žalobce neprokázal, že tento pozemek vznikl z pozemku č. xxx/x. Dále žalovaná odkázala na argumentaci soudu I. stupně stran nesplnění podmínek ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb. Doloženými listinami nebylo prokázáno, že by právo hospodaření vůbec náleželo ONV v Praze (příp. Národnímu výboru hl. m. Praha), že by tento právní předchůdce žalobce právo hospodaření vykonával a že by ho též žalobce vykonával k rozhodnému dni. V rámci zákona č. 172/1991 Sb. nebyla splněna podmínka vlastnictví státu ani vykonávání faktického hospodaření k nabývanému pozemku (rov. rozhodnutí sp. zn. III ÚS 1399/11, sp. zn. IV. ÚS 185/96). Podmínka hospodaření zahrnuje v tomto konkrétním případě, tedy za situace, kdy jsou pozemky poskytnuty za pachtovné (činži stavební), vybírání pachtovného. Vybírání pachtovného a placení daní je bezpochyby součástí řádného faktického hospodaření s majetkem. K námitce vydržení je nutno uvést, že z provedeného dokazování vyplynulo, že po celou dobu se jednalo pouze o držbu knihovní, k uchopení držby nikdy nedošlo. Žalovaná byla stejně jako její právní předchůdce zapsaná v katastru nemovitostí jako vlastníka na základě platné kupní smlouvy. Nicméně pokud by

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

soud uzavřel, že se žalovaná nestala vlastníkem předmětného domu na základě kupní smlouvy, stala se jím na základě uplynutí vydržecí doby 10 let. Nadto až do podání žaloby vlastnické ani jiné právo žalované nebylo žalobcem zpochybněno, proto vzhledem k zásadě „vigilantibus iura scripta sunt“ považuje žalovaná v rozporu s dobrými mravy tvrzení o existenci vlastnického práva k předmětnému domu. Žalobce své tvrzené právo nebránil ani vůči právnímu předchůdci žalované (A. N.), kterému svědčilo vlastnické právo k stavbě již od roku 1983. S ohledem na výše uvedené navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného a přiznání náhrady nákladů řízení.

16. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 o. s. ř.), ve věci nařídil jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.), a po zopakování dokazování dle ust. § 213 odst. 2 o. s. ř. kopií situačního plánu, kopií knihovní vložky č. xxx, č. xxx, výpisem z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 2. 3. 2020 ohledně vlastnictví stavby č. p. xxx (vlastník A. N. - právního předchůdce žalované) a listem vlastnictví č. 2 neshledal odvolání žalobce důvodným, odvolání žalované shledal pouze zčásti opodstatněným.
17. Pokud jde o námitku, že do původní výměry pozemku č. k. xxx náležel i předmětný pozemek parc. č. xxx, pak ze situačního plánu se podává, že z původního pozemku č. k. xxx byl oddělen pozemek parc. č. xxx/x (ostatně tento závěr žalovaná nezpochybňovala); knihovní vložka č. xxx odkazuje na knihovní vložku xxx a obsahuje záznam: „Stavební právo na dobu do 15. června 2002 ve vložce č. xxx pozemkové knihy kat. obce Xxxe *pozůstávající z pozemkové parcely č. xxx/x*, role, zahrady a stavební parcely xxx“. Knihovní vložka č. xxx - „Dům č. p. xxx“ pak odkazuje na „nové číslování“ parc. č. xxx (č. xxx/x) - role, zahrada a xxx (č. xxx) - stavební parcela, dům č. p. xxx. Lze tak usuzovat s ohledem na údaj obsažený v knihovní vložce č. xxx a č. xxx, že pozemek parc. č. xxx a pozemek parc. č. xxx náležely do původní výměry pozemku č. xxx/x, který vznikl z pozemku č. k. xxx, což odpovídá i zápisu v katastru nemovitostí, prokazující stav evidovaný k datu 2. 3. 2020 ohledně vlastnictví stavby č. p. xxx (pro vlastníka A. N. - právního předchůdce žalované), kde je evidován pozemek parc. č. xxx a parc. č. xxx, odkaz na knihovní vložku č. xxx. č. xxx a právo stavby 15. 6. 1922 do 15. 6. 2002.
18. Z knihovní vložky č. xxx se podává, že k datu 21. 10. 1926 byla vlastníkem „Země Česká zastoupená zemským správním výborem pro Čechy v Praze“, což odpovídá zápisu na ručně psaném listu vlastnictví č. 2 ohledně obce Xxx – jméno vlastníka pozemku parc. č. xxx „Český státNárodní výbor hl. M. Prahy“; existence vlastnictví státu k předmětným pozemkům do 24. 5. 1991 pak nebylo jiným důkazem zpochybněno. Tato dílčí odlišná skutková zjištění však na správnosti rozhodnutí soudu I. stupně nemohla (s ohledem na níže uvedené) ničeho změnit.
19. Podle ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb., do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona přecházejí věci z vlastnictví České republiky, k nimž ke dni 23. listopadu 1990 příslušelo právo hospodaření národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce a v hlavním městě Praze též na městské části, pokud obce a v hlavním městě Praze též městské části s těmito věcmi ke dni účinnosti tohoto zákona hospodařily.
20. Jinými slovy pro nabytí věci do vlastnictví obce podle § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb., je nutno, aby věc byla k 24. květnu 1991 ve vlastnictví České republiky, a aby k ní měl k 23. listopadu 1990 právo hospodaření příslušný národní výbor (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2112/2001). Krom splnění prvních dvou podmínek (existence vlastnictví státu, formální existence práva hospodaření svědčící národním výborům, jejichž závazky a práva přešly na obce) je vyžadováno naplnění třetí zákonné podmínky, kterou je fakticita hospodaření. Moment faktický, tedy aby obce s danými věcmi ke dni účinnosti zákona také reálně hospodařily. Pojem „hospodaření“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. lze chápat jako opozici k pojmu „právo hospodaření“, a to v tom smyslu, že „právo hospodaření“ představuje určitou formální podmínku, zatímco „hospodaření“ podmínku materiální, coby faktické užívání majetku (nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 185/96, rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 902/2015).

21. Stěžejní odvolací námitka žalobce spočívala v tom, že i třetí zákonná podmínka stran fakticity hospodaření byla naplněna. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně stran nedostatku věcné aktivní legitimace žalobce k podání žaloby o určení vlastnického práva ke stavbě č. p. xxx, zřízené na pozemku parc. č. xxx v katastrálním území Xxx, obec Praha, neboť nebyly splněny zákonné podmínky ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb., jelikož nedošlo k přechodu vlastnictví pozemku parc. č. xxx (původně č. k. xxx) v k. ú. Xxx z vlastnictví státu do vlastnictví obce, který je v rozporu s právním stavem zapsán jako vlastník tohoto pozemku v katastru nemovitostí. Soud I. stupně správně zdůraznil s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu, že všechny výše uvedené zákonné podmínky zakotvené v ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb. musí být splněny kumulativně s tím, že třetí podmínka spočívající ve fakticitě hospodaření naplněna nebyla. Tuto podmínku lze považovat za splněnou i v případě, že předmětná věc byla přenechána do nájmu, případně do dočasného užívání (žalobce tvrdil, že jako právní nástupce kontrahenta Smlouvy v rozhodné době užíval pozemky prostřednictvím žalovaných, resp. prostřednictvím jejich právních předchůdců), kdy nemusí vždy jít o hospodaření ve smyslu užívání věci, ale i v ostatním právním smyslu, zahrnující držbu věci a nakládání s věcí v souladu s právními předpisy upravujícími právo hospodaření, např. pronájem věci (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1263/2014, sp. zn. 28 Cdo 3823/2008). V posuzovaném případě tak bylo na místě posoudit fakticitu hospodaření ve vztahu k právu stavby, jak správně dovodil prvostupňový soud. K datu účinnosti zák. č. 172/1991 Sb., tj. k datu 24. 5. 1991, tak i k datu 23. 11. 1990, předmětný pozemek užívali právní předchůdci žalované, nikoliv však na základě práva dočasného užívání, ale na základě práva stavby, které vzniklo dle zák. č. 86/1912 ř. z. a zaniklo až v roce 2002. Je tak třeba odlišit právo stavby, zřízené jako právo věcné, jak ho vyložil soud I. stupně v odst. 38 odůvodnění, od práva užívání, proto nelze aplikovat závěr vyjádřený ve výše uvedených rozhodnutích Nejvyššího soudu o tom, že znak pojmu faktického hospodaření dle ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb., splňuje i přenechání věci do nájmu, resp. do dočasného užívání na základě užívacího práva odvozeného od práva hospodaření s národním majetkem. Jinými slovy právo stavby nelze podřadit pod právo hospodaření národních výborů dle ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb. Již s ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že s předmětným pozemkem fakticky hospodařil prostřednictvím právních předchůdců žalované.
22. Odvolací soud přisvědčuje i závěru soudu I. stupně vyjádřeném v odst. 41 odůvodnění, kdy rovněž nelze usuzovat na faktické hospodaření žalobcem s předmětnými pozemky k datu 24. 5. 1991, neboť nebyly naplněny atributy hospodaření s péčí řádného hospodáře, pokud nevybíral pachtovné (stavební činži), jestliže to bylo v samotné Smlouvě o právu stavby sjednáno ani pachtovné ve sjednané výši nezvyšoval. K tomu je nutno doplnit, že argumentoval-li žalobce právě dočasným přenecháním pozemků do užívání s ohledem na právo stavby, pak pojmovým znakem takového užívání je úplata, která nebyla ze strany žalobce dle Smlouvy požadována či jakkoliv jinak realizována. Jiným slovy i když bylo respektováno ze strany Národního výboru hl. m. Prahy právo stavby, nebylo požadováno protiplnění.
23. Lze uzavřít, že pokud Národní výbor hl. Prahy ani žalobce k rozhodnému datu 24. 5. 1991 fakticky právo hospodaření nevykonával ani formou práva odvozeného od práva hospodaření, a to přenecháním pozemků do dočasného užívání či nájmu ani využitím pozemků k plnění úkolů státu, pak zákonné podmínky ust. § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb. nebyly naplněny a na žalobce nepřešlo vlastnictví předmětných pozemků ze státu.
24. Pokud jde o podpůrnou argumentaci žalobce, že vydržel vlastnické právo k předmětným pozemkům, neboť faktické ovládnutí pozemků činil prostřednictvím detentorů či uživatelů pozemků, tj. prostřednictvím žalované či jejich právních předchůdců ode dne 24. 5. 1991 (viz vyjádření žalobce ze dne 11. 8. 2021 č. l. 116), pak této argumentaci nelze přisvědčit; již s ohledem na výše uvedený závěr stran fakticity hospodaření lze uzavřít, že žalobce se nikdy držby nechopil, jak správně vyložil prvostupňový soud (odst. 47 napadeného rozhodnutí), na něž odvolací soud pro stručnost odkazuje. Při řešení otázky nabytí vlastnického práva obce vydržením - v závislosti na posouzení oprávněnosti držby - je v dané věci třeba postupovat dle zákona č. 40/1964 Sb.,

občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), - se zřetelem k § 3028 odst. 2 části věty za středníkem zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Nejvyšší soud též opakovaně uvedl, že „pro vznik držby je nezbytné naplnění dvou předpokladů: vůle s věcí nakládat jako s vlastní (animus possidendi - prvek subjektivní) a faktické ovládnutí věci - panství nad věcí (corpus possessionis - prvek objektivní)“. Faktickým ovládnutím se nerozumí jen fyzické ovládnutí věci. Fakticky věc ovládá ten, kdo podle obecných názorů a zkušeností vykonává tzv. právní panství nad věcí (resp. vykonává obsah práva vlastnického, které bývá pojímáno jako právní panství nad věcí). Proto je držitelem pozemku i ten, kdo vykonává držbu prostřednictvím jiné osoby (tzv. detentora). Je však nezbytné, aby detentor věc fyzicky ovládal pro držitele a jeho jménem (například jako jeho nájemce). Jinak řečeno, držitelem je jen ten, kdo fakticky ovládá věc a chová se k ní jako vlastník. To předpokládá zpravidla akt uchopení držby; jestliže pak držitel pozemek neužívá, ale užívá jej někdo jiný, je třeba, aby uživatel - detentor - tak činil na základě svolení držitele (zpravidla založeného právním jednáním, např. smlouvou nájemní) a pro něj (tzv. držba vykonávaná zástupcem). Je třeba, aby se detentor choval k držiteli jako k vlastníkovvi, např. platil mu sjednané nájemné apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2002, sp. zn. 22 Cdo 728/2000, a ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 526/2020, a usnesení téhož soudu ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 28 Cdo 592/2014). Tato podmínka však prokázána nebyla, předmětný pozemek užívali právní předchůdci žalované, nikoliv však na základě práva dočasného užívání (či nájemní smlouvy, kdy pojmovým znakem je úplata, která však realizována nebyla), ale na základě práva stavby (zák. č. 86/1912 ř. z.), jehož existence a lhůta 80 let, na kterou bylo sjednáno (§ 3 zák. č. 86/1912 ř. z.), byla žalobci známa, kdy stavba se po dobu jeho trvání považovala za příslušenství stavebního práva (§ 6 zák. č. 86/1912 ř. z.) a zánik práva stavby předpokládal poskytnutí náhrady (§ 9 zák. č. 86/1912 ř. z.). I pokud žalobce argumentoval ust. § 1095 o. z., pak podmínkou mimořádného vydržení je mj. poctivá držba, která předpokládá samotný akt uchopení se držby.

25. Konečně nutno poznamenat, že zák. č. 172/1991 Sb., jako lex specialis stanovil podmínky přechodu některých věcí z majetku státu do vlastnictví obcí; bylo-li úmyslem zákonodárce nepřevést do vlastnictví obcí pozemky v osobním užívání občanů zastavěné rodinnými domy, pak vzhledem ke zjištění, že na předmětném pozemku byla zřízena stavba (rodinný dům) na základě Smlouvy o stavebním právu podle zák. č. 86/2012 ř. z., pak lze dovodit, že předmětné pozemky nebyly způsobilým předmětem přechodu z vlastnictví České republiky podle citovaného zákona (§ 4 odst. 1 písm. a) zák. č. 172/1991 Sb).
26. Na závěr odvolací soud poznamenává, že se přiklonil k závěru, který přijal Městský soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 18 Co 278/2021, naopak s ohledem na výše uvedené se neztotožnil se závěrem, který přijal Městský soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 36 Co 241/2021 a sp. zn. 36 Co 249/2021.
27. Pokud jde o námitku promlčení práva žalobce na určení vlastnického práva, kterou vznesla žalovaná, pak tato je nedůvodná, neboť právo vlastnické se podle § 100 odst. 2 obč. zák. (§ 614 o. z.) nepromlčuje. Nepromlčitelnost vlastnického práva znamená, že vlastník věci se může domáhat ochrany svého vlastnického práva u soudu kdykoliv bez ohledu na promlčecí lhůtu. Podmínkou je, aby vlastnické právo vlastníka k věci trvalo.
28. Odvolání žalované proti výroku o náhradě nákladů řízení bylo shledáno pouze částečně důvodným, neboť cena nemovitosti k datu rozhodnutí soudu I. stupně nebyla postavena najisto, nelze vycházet z kupní ceny nemovitosti v roce 2003 (téměř před 20 lety) a stanovení její ceny by si tak vyžádalo vyhotovení znaleckého posudku, což je v rozporu s hospodárností řízení. V obecné rovině lze k řešené problematice uvést (jak Nejvyšší soud vyslovil v usneseních ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1317/2015, ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1319/2015 či ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1035/2015), že ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu stanovuje pravidla pro určení tarifní hodnoty v případě peněžitých plnění a ocenitelných věcí a práv. Cenou ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu se přitom rozumí skutečná hodnota nemovitosti vyjádřená cenou v místě a čase obvyklou. Skutečnost, že v posuzované věci jde o situaci, kdy lze hodnotu nemovitostí zjistit jen s nepoměrnými obtížemi, vyplývá z toho, kupní cena sjednaná před cca 20 lety o ceně nemovitosti v daném místě a čase k datu vyhlášení rozhodnutí prvostupňového soudu ničeho Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

nevyovídá, resp. nevyjadřuje reálnou hodnotu nemovitosti. Vyžádání znaleckého posudku či odborného vyjádření znalce ke stanovení ceny nemovitosti v místě a čase obvyklé, pak nebylo třeba pro posouzení věci samé. Proto nelze pro určení tarifní hodnoty aplikovat ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu, nýbrž je nutné vycházet z fixní tarifní hodnoty dle § 9 odst. 4 písm. b) cit. vyhl. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4947/2015).

29. Náklady řízení však tvoří odměna za 6 úkonů právní služby po 3 100 Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. b) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření ze dne 29. 6. 2020, závěrečný návrh, účast u jednání dne 17. 6. 2021, dne 4. 11. 2021, dne 13. 1. 2022), 6 náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 o. s. ř. a 21 % DPH z odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 4 264 Kč dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř., celkem 24 684 Kč. Pokud jde o odměnu za úkon právní služby – závěrečný návrh, pak se jedná o úkon účelně vynaložený, k jehož vyhotovení byla žalovaná při jednání dne 4. 11. 2020 prvostupňovým soudem výslovně vyzvána, a tento ve stanovené lhůtě (do 17. 12. 2021) předložila, potud byla odvolací námitka žalované shledána důvodnou.
30. S ohledem na výše odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé jako věcně správný potvrdil dle ust. § 219 o. s. ř., ve výroku o náhradě nákladů řízení jej změnil dle ust. § 221a o. s. ř. tak, že jejich výše činí 24 684 Kč, jinak jej v tomto výroku jako věcně správný dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
31. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Náklady řízení tvoří odměna advokáta za 2 a půl úkonu právní služby po 3 100 Kč (vyjádření k odvolání, odvolání procesní povahy, účast u odvolacího jednání) dle ust. § 11 odst. 1 písm. d), g), odst. 2 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, 3 náhrady hotových výdajů po 300 Kč 21 % DPH z odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 1 816,50 Kč dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř., celkem 10 466,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Praha 12. května 2022

JUDr. Markéta Wildová v. r. předsedkyně
senátu